

İKİ UÇ

Dilek olay... Aradan on bir sene geçmişti ve şevkle, kutla ve gururla yoluna devam ediyor... İlkokulda bir gün bir şeyler ters gitmişti. Eve dönüş yolunda düşünüyordu öne eğik başı ve asık suratı ile. İleride meslektaş olacağı, o zamanlarda komşusu olan bir ablası, evlerinin önünden geçerken sordu, Kenan'a hitaben: "Neyin var? Ne oldu Kenancığım? Moralini bozuk duruyorsun." O ise içindeki fırtınalı kâbusu hissettirmek istemezcesine, Dilek ablasına kısa bir bakışın ardından burnunu çekerek bir omuz silkti ve yönünü çevirip yoluna devam etti... Yıllar öncesinden biliyordu. Bilmiyorsa da hissediyordu Kenan. Kendinde bir şeyler vardı ya da yoktu veya eksikti ya da fazlaydı. Ama içinde garip iniş çıkışları olan bir şeyler curcunası vardı.

Günler haftaları, haftalar ayları kovalayadursun bazen bir yangın yeri idi bazen de buzul çağı yaşıyordu içi esirin. Bir oluyor, onun için dünya cennetten farksız... Ama o nasıl bir cennettir ki her deminde Kenan'ın iliklerine kadar mutluluğu, sevinci, coşkuyu, ümidi, haddince sevgiyi hissettiği bir doyumsuzluk girdabı...

Sonra bir de bakıyordu ki ne kuşların sesinde tını ne de çiçekte koku... Bulutlar şekiller çizmeyi bırakmışlar. Köpeğinin ruhunu çalmışlar, kedisinin kaprisini... Beş duyusu da Kenan'a hükmeder olmuş. Dipsiz bir isli kazanın içerisinde gideceği yeri bilemediğinden tek adım dahi atamıyor; yorgun, bitkin, karamsar.

Lise son sınıfa kadar Kenan'ın yaşamı bu türden gelgitlerle böylece sürdü.

Bu daha ne idi ki?! Hikâye şimdi, Kenan için yeni başlıyordu.

Kenan lise son sınıfa gitmekteydi ve düşünüyordu. Olaylar Kenan'ın gözünün önünden bir şerit gibi geçmekteydi. Daha 3 hafta öncesine değin hissettikleri, tavrı, hareketleri, konuşması kısacası hayatı başkaydı şimdi bambaşka. Mesela, gece belirli bir vakitte yatıp sabah da belirli bir vakitte yataktan kalkan Kenan için uyumak artık rutin bir şey değildi. Gecenin sadece az bir kısmında uyuyor daha doğrusu uyumayı kendini zorlayarak başarabiliyordu. Çok az yiyecek tüketiyordu. Ancak kendini ayakta tutacak kadar katı ve sıvı gıda tüketir olmuştu. Okul içerisinde olsun, dışarıda olsun çok konuşuyor, çok hareket ediyordu. Herkese söyleyecek sözü, herkesle konuşacak bir şeyi kafasında muhakkak vardı. O önceki Kenan gitmişti sanki, yerine de deli dolu yaşantısıyla yepyeni bir Kenan gelmişti. Fazlasıyla etkin olduğu bir yaşantı içerisinde, tabiri caizse tek saniyesini boşa geçirmiyor, her anını bir şeylerle dolduruyor ve hayattan derinden zevk alıyordu. Kenan çok zeki, ancak genç ve tecrübesizdi.

Aradan geçen 3 haftadan sonra, ortalama 2 buçuk aylık bir dönem bu zihinsel ve fiziksel aktif yaşantısı devam etti Kenan'ın ta ki artık kendi vücudunu taşımaya, beynine art arda gelen düşüncelerini kontrol altında tutmaya takati kalmayınca dek. Nihayet, yine zorlu bir uğraşından sonra uyuyabildiği o gecenin sabahında Kenan için artık çok geçti. Görülen oydu ki, geçen iki buçuk aylık süre zarfında içerisinde bulunduğu hareketli dönem bitivermişti. Şimdi zihnine gelen düşünce bombardımanları onu müthiş derecede rahatsız ediyordu. Öyle ki düşünme işi onun enerjisinin neredeyse yüzde doksanını kullanmasına neden oluyordu. Vücudunu hareket ettiremiyordu artık Kenan. Put gibi donakalmıştı. Oynatabildiği bir yeri vardı. Orası da gözleriydi.

Kenan'ın durumu gerçekten içler acısıydı. Kafası karmakarışık olmuştu. Vücudu çok yorgundu. Hem beden hem de ruhen büyük bir çöküntü yaşıyordu ve bu kolay kolay aşılacak bir duruma da benzemiyordu. Nitekim de öyle oldu.

Ailesinden en yakınlarından olan amcası onu hemen şehre, bir doktora götürdü. Doktor, Kenan'ın tansiyonunu, nabzını, refleksini ölçtü. Elindeki aletiyle gözlerine baktı. Kenan'ın içi ürpertiyle doluydu. Daha kapıdan girerken kapının üzerinde doktorun adıyla birlikte "Psikiyatrist" yazısını görünce içinden "Ne yani ben delirdim mi????!!!" demişti. Doktor en son olarak Kenan için bir sürü ilaç reçete etti ve bir hafta sonra kontrol için tekrar gelmesi kaydıyla onları gönderdi. Amcası hemen ilaçlarını aldı Kenan'ın ve ona yiyecek bir şeyler

aldı. Kenan'ın ilaçlarını içmeden önce bir şeyler yemesi gerekiyordu. Ancak Kenan'ın hiç mi hiç yiyesi yoktu. Ağzına aldığı yarım lokma ekmeği çiğneyemiyordu bile... Midesine zar zor bir kaç lokma bir şeyler ile biraz içecek girdikten sonra, Kenan hayatının ilk psikiyatri ilaçlarını kullanmaya başladı. Evet... Kenan psikiyatrik rahatsızlık sahibi biri olduğu netleşmiş biriydi artık. Doktor kendisine ilk olarak psikoz teşhisi koymuş ve ona göre ilaçlar kullanması salık vermişti. Kenan için zor mu zor geçecek günler başlamıştı.

Doktor kapısındaki "psikiyatrist" yazısı gözlerinin önünden hiç gitmeyecekti yıllarca... Artık değil aylar, haftalar, günler; saniyeler geçmez olmuştu Kenan için. Ne yapması gerektiğini, ne yapabileceğini nasıl iyileşeceğini, iyileşip iyileşemeyeceğini Kenan dahil kimse bilmiyordu. Uyuyamıyor uyusa da kâbuslar görüyor uyanırken de her an acı içerisinde kıvranıyordu. Kenan'ın ilaçlarını kullanıp dua ederek Allah'a sığınmaktan ve sabretmekten başka elinde yapabileceği de pek bir şey yoktu.

Aradan bir ay kadar zaman geçmişti. Haliyle okula gidemiyordu Kenan ve belki de onun için en çok parçalayan şeydi bu. Bu süreçte 4-5 kez doktor kontrolüne götürmüştü ailesi Kenan'ı. Artık eskisine kıyasla çok daha iyiye gitmişti Kenan'ın durumu bir ayın sonunda. Ancak ilaçları değişmemişti ve Kenan bundan muzdaripti. Hissediyordu ki artık o ilaçlar kendisine fayda etmekten uzaktı. Bu böyle sürmezdi bir şeyler yapacaktı, yapmalıydı. O da doktor değiştirmek oldu.

Bir başka akrabasıyla yine kontrole doktora gittiğinde kargaşa ve kaos ortamı yarattı. İşi biraz abarttı, doktoruyla tartıştıktan sonra akrabasıyla da kavgalar etti. Nihayet kendini kaybettiği şehir sokaklarında polisten yardım istedi ve kendini hastaneye yatırmalarını sağladı.

Hatırlamıyordu ama hastanedeki öteki hastaların anlattıklarına göre gözleri kapalı bile yürümüştü koridorlarında kliniğin. Kenan hastanede çok sigara içiyor çok konuşuyordu yine önceleri gibi. Ama asıl önemlisi amacına ulaşmış olmasıydı Kenan'ın. Artık daha iyi tedavi edilebilecekti. Hastanede geçen bir ay kadarlık süreden sonra Kenan'ı taburcu ettiler. Geçen zamanda oldukça durgunlaşmıştı. Tanısında değişme olmuş, rahatsızlığın "bipolar"; halk arasındaki deyimiyle manik-depresif olduğu anlaşılmıştı. Bu iki ucu olan rahatsızlığa göre Normalin dışında Kenan daha şiddetli olarak kendini bir iyi bir kötü hissedecekti ve bu iki duygu durumu arasında gidip gelecekti.

Kenan eskiye nispetle daha sağlıklı idi. Ancak içinde alevi yumak yumak artan bir yangın vardı ki o da dersleriydi.

Kafaya koymuştu bir kere genç Kenan, mücadele edecek, ileride insanlığa olabildiğince faydalı bir insan olacaktı, ideali vardı. Amaç, yol belliydi, yöntem belli... Okuyacaktı. En az üniversite mezunu olmalıydı. Ya hastalığı? Buna elverir miydi? Bunu düşünmüyordu bile. Zamanın en büyük ilaç olduğunu, devasız derdin olmadığını biliyordu. Gençti, ne de olsa iyileşecekti. Zihninde 10 sene sonra ulaşmak istediği düzey vardı sadece. Başaracağına inancı tam, bunu gerçekleştirmek için azmi yüksekti.

Bir keresinde ailesi ona hitaben "Dilersen okula gitme." bile demişti. Kenan ise bu öneriye katiyetle, " Hayır, ben okuyacağım." diyerek kesin bir yanıt vermiş ve konuyu kapatmıştı.

Lise sonuncu sınıfı tekrar etmesi gerekiyordu. Çünkü devamsızlıktan sınıfta kalmıştı. Önünde okunacak yığınla konu, başarılabacak dersler vardı. Lise müdürünün Kenan'ın durumu için yaptığı incelemeye istinaden Kenan bir alt sınıfla okuluna devam edip liseyi okulda yüz yüze eğitim olarak bitirebilirdi. Öyle de oldu ve Kenan aynı lisede okuluna devam etti.

Kenan insanlardan ve hayattan çok soyutlanmıştı. Günlük hayatta neredeyse hiç konuşmuyordu insanlarla. İçine kapanmıştı. Dalgaya alınacağı korkusuyla istese de sosyal olamıyordu.

Lisede bir gün bir arkadaşı onun da durumunu bilerek geldi ve Kenan'a dedi ki: "Neden kimseyle konuşmuyorsun, yalnızlık Allah'a mahsus. Niçin yalnız kalmayı seçiyorsun?" Kenan ise içinde bulunduğu zihin karmaşası içerisinde bir şey diyememişti bile.

Kenan aslında biliyordu ve farkındaydı hemen herşeyin. İnsanları doğayı, hayvanları anlıyor, onların hissettiklerini keşfedebiliyor, işin iç yüzüne nüfuz edebiliyordu. Ancak kendini ifade edemiyordu. Önemli de değildi bu o kadar. Çünkü, potansiyel güç kendindeydi Kenan'ın ve bu nedenle geleceğe umutla bakabiliyordu. Keşke bir de kafasının karışıklığı, sıkıntıları bir de bunların neticesinde anti sosyal biri olarak hayattan kopmuş olmasaydı, ortada pek sorun yoktu.

Dersleri ne çok iyi ne de kötü idi Kenan'ın. Ders başarısı gayet normal seyrediyordu. Özellikle de bir dersten puanı tavan yapmıştı. O da yıllarca övüp sevgi beslediği büyük devlet adamı Mustafa Kemal Atatürk'ün de konularında geçtiği Tarih dersiydi. Bu dersten öylesine zevk alıyordu ki en yüksek notları bu dersten alıyordu.

Kenan liseyi bitirdi ve yeni açılan bir üniversiteye normal bir puanla rahatça yerleşti.

Çok zorlanarak ve çok çalışarak üniversite öğrenimini de tamamladı Kenan.

1. sınıfı alttan sadece 1 dersi kalarak tamamladı. o herkesin aşırı derecede zor gördüğü 2. sınıfı da tek bir ders bırakmayarak tamamladı. 3. sınıfı ve 4. sınıfı da güzel dereceler alarak tamamlayan Kenan artık hem sağlık açısından eskiye kıyasla çok daha iyiydi hem de elinde altın değerinde bir diploması vardı.

Şimdi Kenan hayata sınıksız bağlı ve hiç bir engelden korkmuyordu. Ne mutlu idi Kenan'a ki hayattaki en büyük başarısını tatmış, diplomasını eline almıştı ve geleceğe artık daha güvenle bakıyordu.

EVREN YAKAN

21 Nisan 1982 de Avanos'ta dünyaya geldim. İlk, orta ve lise öğrenimimi doğduğum yer olan Avanos'ta; üniversite öğrenimimi de Ankara'da Anadolu Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği Bölümü'nde, 2008 yılında tamamladım. Annem ile babam ben 5 yaşımdayken ayrıldılar. Bir ablam ve üvey annemden de biri erkek biri kız iki kardeşim var. Annem ve ablamla birlikte halen Avanos'ta yaşamaktayız. Kapadokya'da bir otelde resepsiyonist olarak çalışmaktayım.